

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Exempla, In Septem Capitalivm Vitiorm Detestationem,
Per Qvadragesimam, An. 1646. narrata**

Stengel, Georg

Ingolstadij, 1649

§. 5. Gulâ Deus cur inimicos suos sinat pinguescere?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-49161](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-49161)

*Luxuries prædulce malum, quæ dedita
semper*

*Corporis arbitrijs hebetat caligine sensus,
Membrâq; Circeis effeminat acrius herbis.*

*Blanda quidem vultu, sed qua non tetrior
vlla*

*Interiùs, fucata genas, & amiçta dolosis
Illecebris, toruos auro circumlinit hydros.*

Illa voluptatum multos intexuit hamos.

Quod & Seneca dixit monens: *Nullum ho-
stem tam contumeliosum esse in quenquam, quàm
in plerosque voluptates suas: quæ cum hominem
arripuerint, penitus submergunt, & subuertunt.*

Adstipulatur & os aureum inquiring: *Quod
equis accidere solet, id hominibus quibusdã, acci-
dit, ut quò copiosius ipsis suppetunt necessaria, hoc
euadant ferociores.* Et iterum: *Fumus abigit
apes, dona verò spiritualia fugat luxus; quem
Ægyptij hieroglyphicè porci simulachro ex-
presserunt, semper deorsum in terram atq;
pastum inclinati. Fames amica virginitati est,
inimica lascinia,* ait S. Ambrosius, *Saturitas
verò castitatem prodigit, nutrit illecebram.*

Nihil hinc mirum, gulones, ponderoso
ventre depressos mentem non posse in cœlum
& cœlestia extollere; citiùs saturitate mori,
quàm homines osseos longâ inedia, atque ie-
iunijs

Claudi-
an. in
laudib.
Stiliconis
Paneg. 2.

S. Chryf.
hom. 2.
de ieiunio.
Pier. Va-
ler lib. 9.

S. Ambr.
serm. 40.

V.
G V L A
D E V S,
C V R I N I -
M I C O S

SVOS SI-
NAT PIN-
GVESCE-
RE?

iunijs assiduis emaciatos. Illud mirissimum est, ieiunia meritos & æternam famem, à iunijs tantopere abhorrere, semperque ingluuiem cogitare; ast Dei seruos ambrosiã alendos, & nectare dignos, ad prodigium usque cibo potuque abstinere. Nimirum vt porcos ad macellum & lanienam saginamus, venaticos autem canes, vt sint ad currendum & prædam capiendam citatiores, fame extenuamus; ita Orci pabula finit Deus pingue fieri, &, vt ignis habeat copiosius omentum, & alimentum, *ebrietas*, teste S. Chrystomo, *sucs ex hominibus facit*; in libro vitæ ascriptos patitur corpore toto extenuari, vt per angustam portam minùs impeditè in cœlum possint penetrare, à qua, cura adipe & omaso suo, nitidæ cuticulæ, & lati ventres excluduntur; *similes illi, qui*, vt ait S. Augustinus, *epulabatur quotidie splendide; ad cuius ianuam iacebat mendicus Lazarus cupiens saturari de micis, quæ cadebant de mensa eius, & nemo illi dabat.* Vt autem, teste S. Basilio, *ebrietas est demon voluntarius, malitia mater, virtutis inimica*, & vt S. Ambrosius addit, *fomentum libidinis, incentiuum insania, venenum insipientiæ; & ebriosi regnum Dei non possidebunt, sed ignis, & sulphur, & spiritus procellarum, pars calicis eorum*:

S. Chryf.
hom. 38.
in Matth.

S. Augu-
stin. ser.
232.
Luc. 16.

S. Basil.
hom. 14.

S. Ambr.
c. 16. de
Elia &
ieiunio.
1. Cor. 6.
10.

eorum : ita abstinentia modestos, placatos, sobrios, prudentes, virgines, angelos facit. Quin & inter homines pacem concordiamque conseruat. *Cui va? cuius patri va? cui rixa? cui fouea? cui sine causa vulnera? Cui suffusio oculorum? Nonne his, qui commorantur in vino, & student calicibus epotandis? Qua de causa Heraclitus in seditione rogatus, vt apud populum sententiam diceret, quo pacto ciuitas redigi posset in concordiam, conseruato suggestu, poposcit calicem aquæ frigidae & paululum farinae insperfit, mox de glechone admiscuit, quod est vel pulegij siluestris, vel leguminis genus. Deinde, epotato calice, discessit, nec verbum addidit: hoc pacto innuens, ita demum ciuitatem carituram seditionibus, si, repudiatis delicijs, assuesceret paruo contenta esse. Hinc, apud Eremitas, nullæ lites, quia nullæ comotationes; hinc animi domiti & patientes, quia corpora abstinentijs stringuntur, ne insolescant. *His, qui bellicis rebus exercentur, ait S. Chryso- mus, quiq; palastris luctando desudant, conuenit vt ciborum copia reddant se ipsos corpulentos & obesos; videlicet, quò validioribus nervis labores queant capessere. Contra verò, quibus non est colluctatio aduersus carnem & sanguinem, sed aduersus**

Psal. 10. 6.

PROV. 23.
29.

ERASM I. 3
apoph.
ex Plu-
tarcho.

S. Chryf.
hom. 2.
de ieiunio.

aduersus principatus, aduersus potestates, aduersus mundi rectores tenebrarum harum, aduersus spirituales malitias; hos oportet per sobrietatem, ad ieiunium, ad certamen exerceri. Leuius periculum est, si quis Rhipsaspis appelletur, quod clypeum in acie abiecerit; quam si magnam illam armaturam ieiunium videatur abiecisse.

VI.
QVADRA-
GESIMAE
IEIUNIUM
STRICTE
OBSERVA-
TVM.

Psal. 26.

Hac de causa, (vt ad historiam redeamus) in monasterio, ad quod Zosimas ab Angelo missus est, moris erat, vt primæ hebdomadæ ieiuniorum Dominicâ die, Ascetæ singuli diuinis sacramentis muniti, atque Christi corpore & sanguine pasti, modicoque cibo refecti, vnâ in oratorium conuenirent, & flexis poplitibus, orationeque ardenti ad Deum fusa, se inuicem consalutarent, Abbatemque amanter amplexi benedictionem solennem peterent. Patefactis inde monasterij foribus, clara voce cantantes exhibant. Cantabant autem: *Dominus illuminatio mea, & salus mea, quem timebo? Dominus defensor vitæ meæ, à quo trepidabo?* Vix vnus, aut alter, in rerum custodiam, domi manebat. Ceteri, aut caricas, aut palmæ fructus, dactylos, aut legumina, aut etiam nihil, præter vestem, secum efferebant, propria quadra, hoc est, thymbra & folis radicibus ac herbis victuri. Ibant autem
 trans